Пише: Јања Гаћеша
среда, 09 новембар 2011 08:04

Кристофер Дел, кога Јавни сервис Србије представља као "америчког амбасадора на Косову", протекле недеље говорећи у Приштини о стању на Косову, на скупу који је организовао Британски савет, између осталог је споменуо и немире из 2004. године који су, како је рекао, дошли као резултат игнорисања жеље већине за независношћу од стране УН. "Тада смо имали међуетничко насиље, али је било јасно да је порука тада упућена међународној заједници. Ситуација на северу може да шаље сличне поруке. Упркос консултацијама са Приштином и Београдом, и ако узмемо у обзир жељу тамошње мањине, не смемо да игноришемо вољу већине", рекао је Дел, а пренео РТС.

На страну то што је и те 2004. године, као и сада, на снази Резолуција Савета безбедности УН по којој је Косово и Метохија саставни део Србије, па већина коју помиње Дел је мањина у односу на укупан број становника у Републици Србији. На страну што је жеља те мањине заповест за домовину Кристофера Дела и што једна друга "мањина" сада нема то исто право. На страну дупли стандарди, једна друга ствар страшно иритира. Иритантно је то што је мартовски погром за дотичног господина "међуетничко насиље" и што га он у својој глави повезује са тренутним дешавањима на административним прелазима. Тачна је она народна "да ђаво никада не спава"!

Морам да поменем неколико стравичних података из марта 2004. године тек да подсетим шта смо преживљавали пред очима међународне заједнице не знајући у том јаду да служимо за пренос поруке незадовољства "већине" белосветским мировњацима. Ненад Весић из Липљана је био инвалид без једне руке и у својој породичној кући живео је са сестром и непокретном мајком. Разуларена руља је дивљала око куће и каменицама ломила све што се могло сломити. На крају су кућу запалили док су Весићи још били у њој. Ненад је са својом сестром и мајком морао да изађе напоље, јер је кућа била пуна дима. Он и његова сестра су мајку вукли по поду и тераси. На њих је бачена ручна бомба чим су изашли из куће.

Тешко рањеног Ненада његова, иначе болесна сестра, наставила је да вуче заједно са

мајком. Од шока се никада није опоравила, а ни сама није знала да објасни како су њих две остале живе. Ненад је преминуо од задобијених рана. Нису тада знале да је неко из међународне заједнице то прибележио као "поруку незадовољства". Све што је у Призрену било српско или подсећало на Србе упаљено је и уништено. Припадници немачког КФОР-а су се повукли и све "незадовољнима" оставили на извол'те. Каква порука! У тефтеру међународне заједнице неко је и то прибележио. Болница и Дом здравља у Косову Пољу потпуно су уништени. Болница је изгорела до темеља а здравствени радници су из пламена спашавали болеснике тако што су их кроз прозор убацивали у зграду Дома здравља. Сатима су у њој били затворени и безуспешно тражили помоћ. Они су сведоци како су припадници Косовске полицијске службе у масу уносили канте са бензином које су пунили из оближње цистерне. Евакуисани су касно поподне, а зграда је одмах затим упаљена. Још једна порука из пламена? Када су Црвенковићи са трећег спрата бацали своја два сина од непуне три и године дана у наручје војницима из састава финског КФОР-а, нису ни били свесни да малени Алекса и Огњен само преносе "поруку незадовољства".

Нису то знали ни Срби из Обилића, Приштине, Свињара, Гњилана... Нисмо тада знали да КФОР, УНМИК полиција и остали не реагују зато што је систем команде био замршен, него зато што су по целој покрајини они бележили "поруке незадовољства". Сваког убијеног Србина, његову упаљену кућу, свако исељено село, манастир или цркву у пламену господин Дел види као "поруку", не као дивљаштво, злочин.

Срамота! Срамота је шта све покушавају да протуре као оправдање за оно што се 2004. године догодило! Нека је у том свом обраћању Дел по сто пута рекао да је "косовска политика неодговорна, косовски политичари непослушни..." Све је то празна прича, обична представа, јер сам је себе демантовао реченицама због којих морамо да реагујемо и кажемо да се са њим никако не слажемо. Никако! Не смемо дозволити да нам на оваквим и сличним скуповима демократску и мирну борбу Срба на северу покрајине помињу у контексту мартовског погрома. Албанци су тада убијали, протеривали и палили све што је српско.

Срби на северу су на пут ставили земљу и балване. То, господине Дел, није исто! Ако сте ви негде ту видели исту поруку, морате да кажете да начин слања није исти. То су две дијаметрално супротне ствари. Тај сурови март 2004. године у чијој сенци и дан-данас живимо све је само није "међуетнички сукоб". То је етнички мотивисано и добро испланирано насиље против једног народа; то је етничко чишћење. То је истина која нема и не сме да има цену. Она није на продају ни због кога, ни због чега! Срби на северу покрајине демократским средствима покушавају да пошаљу истину у етар, да скрену пажњу на тежак живот и жељу да им он не постане још тежи. То што је г. Дел рекао у Приштини сутра ће неко други поменути на неком другом месту и кроз коју

годину више нико неће знати праву истину о стравичном страдању Срба 17. марта 2004. године. Са лукавим људима имамо посла и свака њихова реч се мора два пута премерити.